

На това място и в тази епоха

Георги Божилков

Малкият Калоян изглеждаше видимо въодушевен докато препускаше пъргаво надолу по стълбите. Съседите, чули тропота от шумните му стъпки, не останаха никак изненадани, че и днес присъствието му огласяше целия вход- те знаеха какъв неукротим живец имаше в това инак слабичко, тъмнокосо дете. Личеше си дори и само по проблясъците във винаги игривите му сини очички, че той беше едно будно весело момче.

Палавникът се забърза дори още повече, когато излезе от входа на панелния блок, в който живееше- оставаха му едва десетина метра до детската площадка на сред зеленистите алеи между сградите. Всъщност „детска площадка“ беше силно казано, тъй като към днешна дата от онова, изградено тук преди петнадесетина години, не беше останало почти нищо освен стара катерушка и разнебитена пързалка. Имаше и няколко пейки, на едната от които и сега по традиция седяха три баби, възползващи се на последните слънчеви лъчи в топлия летен следобед, за да си побъбрят за това-онова.

Но нещото, което несъмнено правеше Калоян най-развълнуван, бяха другите няколко деца, които сега си играеха тук с не по-малко пъргавия си буен дух- ставаше въпрос за двете момиченца и още едно момченце, с които той беше неразделен напоследък.

- Ето ме! - възкликна с бодър тон новопоявилото се момче, с което мигом привлече вниманието на другите.

А малките тъкмо се канеха да започват игра, за която осъзнаваха, че им трябваше поне още един човек.

- Най-накрая! - възкликна едното момиченце- хубаво, синеоко дете с дълги, руси коси, за което някои дори твърдяха, че не приличаше на българче. - Ще играем на стражари и апаши!
- А после ще си строим къща! - допълни другото момиче- леко закръглено и излъчващо толкова много чиста добрина дете с вързани на кок тъмни коси и топли, кафяви очи.
- О, наистина ли?- Калоян се интересува повече от втората идея- неговият поглед започна с неприкрит интерес да шари насам-натам. - Къде ще я строим?

Отговорът не се забави- този път му го даде другото момченце- слабо, тъмнокосо, също с кафяви очи:

- Ей там, между ония дървета - посочи едната от многото заобикалящи ги зеленисти площи, намираща се точно при един от задните входи от отсрещния панелен блок.
- Супер! Нямам търпение! - отвърна с ентузиазъм Калоян.

Той и приятелчетата му се впуснаха в първата от запланиваните игри, която включваше много гонитба насам-натам. Четиримата бяха тъй пъргави, че неведнъж някоя

и друга от бабите на пейката им подвикваше да внимават (но до колко го изпълняваха беше друг въпрос).

Денят отиваше към свечеряване, когато по малката асфалтираната пътечка измежду зеленистите площи се зададе един мъж. Беше младолик и добре изглеждащ- висок, строен, с къси черни коси и изразителни сини очи. Облечен с изискан тъмен панталон и кожено яке. Пристъпваше напред с някакъв особен трепет, оглеждайки се с вълнение на всички страни- като че търсеше нещо или някого.

Щом доближи площадката, мъжът се спря на едно място и се разтрепера. Двама от присъстващите тук привлякоха силно интереса му, особено единият от тях. Няколко секунди не можа да откъсне погледа си от него, но накрая все пак събра мислите си, пое си дълбоко въздух и пристъпи към пейките.

- Извинете, ще може ли да поседна тук? - с лек акцент в говора той попита възрастните дами и посочи съседната пейка.

Те за момент откъснаха погледите си от децата и ги вторачиха в непознатия. Отговор му даде бабата, която беше най-близо до него- едра жена с къси бели коси и дълбоки сини очи, подсказващи каква красавица е била навярно на младини:

- Разбира се, млади момко, няма нужда дори да питаш.
- Благодаря.- кимна с позитивизъм в погледа си странникът и се настани в края на въпросната пейка, сетне се загледа в децата наоколо.- Ваши ли са тези весели палавници? Изглеждат неукротими, в добрия смисъл на думата.
- Само едното е мое- онова русичкото, казва се Росица - отвърна същата баба с блага усмивка и посочи момичето, за което вече казахме, че не приличаше на българче. - Другите три са на наши съседни от двата блока.
- Хубаво име сте дали на вашето- Росица - отбеляза мъжът.
- Сина ми и снахата й го дадоха, на нейна леля е - обясни бабата.- И само като я гледа човек знае, че е имало защо- каква ни е сладка и чистичка, като капчица утринна роса!
- Ама наистина, бе, Маро... същинско слънчице ти е внучката! - обади се старицата в другия край на пейката- слаба и кокалеста, с бухнали бели коси и кафяви очи, може би най-възрастната от трите. - Откъде ти е такава неземно хубава, не знам! Пу, да не я хванат уроки!
- Всички деца са хубави- винаги е било тъй - отвърна Мара, подсмивната. - А моята... не зная, Радо, наистина не зная откъде ни е такава различна. Сигурно идва от другия й род- чух, че там имали южняшки корени.
- Хората на юг не изглеждат така - обади се старицата по средата, която единствена от трите обичаше да боядисва дългите си и понастоящем хванати на кок коси и затова сега сред белотата им имаше и червени оттенъци, което пък отиваше на зеления й поглед. - Западняшка ще да е тази черта.

- Е, Гано, всякакви могат да са хората по света... - махна с ръка Мара.- Особено в тия времена, когато нещата се променят бързо. Светът се променя, и то много.
- На мен ли го думаш туй, Маро...- отвърна ухилена жената до нея, но после сякаш се натъжи и въздъхна.- Вече две години не съм си виждала сина. Замина за тази пуста Америка и само писма ми пращат с жена му. От време на време и някоя снимка на внуците, които вече ще забравят, че са българчета. Много рядко да ми се обади някой от всички тия по телефона.
- Е, недей ги обвинява така, Ганче - каза бабата с бухналата коса- Рада.- Млади са, живеят си живота както намерят за добре. Когато могат- обаждат се, пишат. Ще си дойде и деня да се върнат да те видят, спокойна бъди.
- Не ги обвинявам, но ми е тъжно, Радо...- Гана въздъхна отново.- Едничко момченце ми е, пък щом дойде новото време остави родината и отиде да си търси късмета по далечни страни с друга култура. Пък дали ще го намери не се знае.
- Някои го намират - каза Мара и погледна към едното от децата. - Ето виж, на Иванчо родителите го оставиха тук на баба му и заминаха за Англия. Чух, че вече имат голям бизнес там и догодина ще го взимат и него при себе си.
- И това добро ли ще е за детето? - почуди се Гана. - Гледай го как си играе весело с приятелчетата. Скоро и първокласник ще бъде тук. В България си му е мястото, не по чужбина.
- Някои като останаха тук- да не би да са по-добре?- обади се отново Рада и погледна към пълничкото момиченце. - Гледай ги родителите на Виолетка как едвам свързват двата края. Тези дни видях на улицата майка й Калина-плачеше жената, приватизирали й и на нея фирмата и я съкратили. Все пак беше събрала пари да й купи подарък за рождения ден, ама така с преживяване от ден за ден не може.
- Е, недей пък и ти, Радо, отивай в другата крайност - намеси се Мара.- Някои са така, други- не са. Който какъв късмет си намери. Туй е по цял свят- за добро или зло.

Тъкмо изрече това и отстрани по същата онази алея се зададе още едно пъргаво дете- беше широко усмихнато слабо момиченце с тъмни коси, кафяви очи и очила с дебели рамки. Носеше в ръката си нещо, за което явно бързаше да се похвали на другите, към които тичаше.

- Яна! - малката Виолета я видя първа и лицето й грейна- тя и приятелчетата й прекъснаха играта си и отидоха към новопоявилата се. - Ти се върна от село!
- Да! И вижте какво ми купи мама! - задъханото от тичането дете се спря при другарчетата си и им показа каквото държеше в ръката си. - Новата касетка на Людмила!

- О, супер! И аз я искам!- възкликна Росица, при което погледна към Мара и набързо изтича към нея.- Бабо, бабо! На Яна са й купили новата касетка на Людмила! Може ли и на мен да ми я купите?

Старицата се усмихна широко. Загледа се в проблесващите с надежда очички на детето и отвърна:

- Ще видим, чедо, утре като ходим на пазара - протегна ръката си, за да я помилва по бузката. - Ама преди това трябва да питаме майка ти и татко ти по телефона.
- Добре!- отвърна детето и пъргаво се върна при приятелчетата си, които вече заедно си подпяваха най-известната песен от въпросната касетка- “Див си и красив си”.
- Тия песни не са за деца, Маро, не давай на Росито да ги слуша - присвила веждите си, Гана поклати глава .- Не ми харесва какви ги пеят новите певци в последните години. Много са просташки.
- На мен пък някои ми харесват.- обади се Рада.- Има един там млад хубавец, Панчо Калъпа май се наричаше. Направил е сега една много добра песен за кризата и измекаряте.
- Някога Панчо Владигеров слушахме, Радо, сега за Панчо Калъпа ми говориш - отвърна възмутена Гана.
- Всяко време с промените си. Както казах- за добро или зло, със сигурност има и от двете - нямаше как да не се намеси Мара, след което се присети да погледне отново към непознатия мъж на съседната пейка, който през цялото време до сега бе мълчал и слушал разговора им, наблюдавайки и тях, и децата. - Ами ти, млади момко? Кажй нещо за себе си, че от нашите си бабешки приказки не ти дадохме думата.
- Не се тревожете, госпожо, приятно ми е да ви слушам и да научавам различни неща.- отвърна той, поглеждайки с усмивка към дамите и поемайки си дълбоко въздух. - А аз... ами какво мога да ви кажа за себе си... Пътувам много. Странствам... срещам се с различни хора... Приятно ми е да попивам знания.
- Откъде си? Не си много тукашен. - попита го Гана, която, като изявено най-мнителната от трите старици, сега преценяваше изкъсо непознатия с поглед.
- Така е, госпожо- идвам отдалеч, много далеч. Дори по-далеч, отколкото бихте могли да си представите.
- Отдалеч си ама си ти личи, че знаеш да говориш и си културно момче.- отбеляза Рада, широко усмихната.
- Считаю, че така трябва да се държи всеки към околните, ако иска да получава същото.- отвърна мъжът.

Мара, която също гледаше към него заинтригувана и го преценяваше с поглед, отвори уста и се наклони да каже нещо, но ненадейно друго привлече вниманието ѝ. Беше още един мъж, който се зададе по онази пътека- значително по-възрастен, но строен, с побелели коси и брада, ала също като нея с хубави, сини очи. Още щом го видя, едното от момиченцата- Росица- мигом извика “Дядо!” и изтича да го прегърне.

- Ето ти го и мъжа, Маро, прибира се от завода.- отбеляза Рада.
- Днес е подранил - старицата с късата коса погледна часовника си и се усмихна на съпруга си, който се доближи до пейките и целуна жена си по челото.
- Здравейте на всички. Имам добра новина. - каза той с приветливо изражение.
- Най-сетне си решил да се пенсионираш и с Мара да си живеете живота като хората? - отвърна шеговито Рада.
- Не, не е това.- поклати глава старецът. - Напротив, повишиха ме. Сега ще ръководя. И ще получавам повече пари.
- Стар си вече, бе, Никола, до кога ще се занимаваш с този завод - обади се с недоволство Мара.
- Още няколко години, любима, още няколко години. Да насъберем достатъчно пари и ще отидем най-накрая да заживеем на морето. И внуците като ни идват на гости там ще са като в приказка!

Щом изрече това с ентузиазъм, Никола погледна към другия мъж на съседната пейка, който в момента също го съзерцаваше с неприкрит интерес.

- Виждам, че сте си намерили млад левент докато ме нямаше цял ден - пошегува се възрастният.
- Какви ги думаш, бе, мъжо - Мара се засмя и махна с ръка.- Той е много добро момче, седна да ни прави компания. И явно са му интересни тия работи дето си ги дрънкаме.
- Интересни, и то много.- отвърна непознатият, усмихнат.- Доста неща може да разбере и научи от вас човек.
- Още много можем да изприказваме, синко, не ни давай поводи.- обади се Рада, ухилена до уши. - Тъй сме старите хора- нямаме си друга работа и седим по пейките да клюкарстваме. Абе като казах клюкарстване- знаете ли вий, че на малката Яна бащата е започнал да прави някакъв вестник с такива новини?
- Знам го аз, знам го - взе да кима Гана. - Онзи ден седнах да си говоря с вестникаря и той тъкмо го четеше. Ама вътре само глупости имаше бе! Кой им дава да издават такива неща! И какъв пример ѝ дават родителите на Яна в тази ранна възраст!

- Не съм чувала аз за такъв вестник - каза Мара и погледна мъжа си.- Ама ние с Никола много не четем вестници. Гледаме по първа програма новините-там казват всичко.

Едвам изрекла тези думи, старицата и другите чуха детски вик, идващ откъм дърветата при задния вход на отсрещния блок. Беше на малкия Иванчо, който бързо изтича към тях, куцукайки.

- Ох, боли! - извика той, но без да плаче. - Дъската от къщата дето я правим ми падна на крака!
- Ела да ти го разтрия крачето, Иванчо, нищо ти няма - Рада го прикани да седне на съседната пейка, което той стори, а междувреме и другите деца дойдоха насам.
- Нали не ми се сърдиш, Иванчо? - едното от момиченцата- Яна- погледна към него с чувство за вина. - Дъската дето ми дадохте да държа беше много тежка, не можах да я издържа.
- Не се сърдя - каза момчето.
- Той Иванчо е смел юнак, не плаче и не се сърди от такива неща - каза Рада, засмяна.
- Ама какви са тия дъски дето си играете с тях? Да няма някой пирон по тях, и да се убиеете? - обади се Гана, намръщена.
- Намерихме ги вчера там, при магазина на леля Нели - отговори Калоян и посочи с пръст едно малко, квартално магазинче за хранителни стоки, намиращо се в единия от задните входове на отсрещната сграда. - Майсторите са ги хвърлили там като са ремонтирали. Няма пирони по тях.
- Туй е хубаво ама трябва да внимавате с какво си играете - каза Гана.
- Как ти е крака, Иванчо?- попита Мара, поглеждайки към детето на другата пейка.
- Добре е, май вече ми мина - отговори детето и се изправи.
- Юнак без рана не може! А раната бързо минава! - отбеляза засмяната Рада.
- Искате ли да си играем на нещо друго сега? - предложи Виолета.
- Хайде да рисуваме с тебешир! Или да пишем книги! - предложи с ентузиазъм Калоян.
- Стъмва се, няма да виждаме много - каза колебливо Росица.
- След малко ще се прибирате, чедо, да го имате и това науи - обади се баба й.
- Добре! - отвърна момчето и погледна към приятелите си с новото предложение.- А какво ще кажете да играем на жмичка? Тъкмо като е тъмно ще се скрием по-добре.
- Хайде! - извика с одобрение Иванчо, а и другите бяха съгласни с него- всички деца мигом хукнаха нанякъде.

- Много хубави и живи деца, много... - каза Рада, сетне въздъхна - Хубаво им е детството, също като нашето едно време...
- Струват ми се наистина щастливи - позволи си да се съгласи и странникът на съседната пейка, загледан в малчуганите. - Откакто съм дошъл минаха през толкова идеи за игри. Чак и книги искаше да пише онова другото момченце, само на него май не му разбрах името?
- Калоянчо ли? - отвърна Мара, която като че прие въпроса като зададен на нея, защото беше най-близо. - За него не се изненадвай от нищо, младежо. Много идейно дете е. И хубавко, и идейно. Има много заложби в него, някой ден със сигурност ще ги покаже на света.
- Не искам да обидя някого, но не знам откъде е тая жар у него за такива неща. - каза Гана. - Майка му и татко му са добри, но прости хора от село, като мен...
- Да не ги подценяваме толкоз. Но все пак аз си мисля, че тук има и някакво наследство от истинските му родители - каза Мара и погледна към непознатия мъж. - Той не им е роден син, намерили са го като бебе и са го осиновили.
- Той знае ли? - попита с трепет тъмнокосият мъж, като сините му очи запремигнаха с интерес.
- Да, не са го крили от него - отвърна Мара.
- Тъй е най-добре- да знае детето. После като порастне може да го приеме тежко - каза Рада.
- Аз ще се качвам горе, Маро, че съм уморен - обади се тогава Никола, който до този момент бе стоял почти прав до тях, подпрян само на катерушката.
- Да знаеш, че съм сготвила от любимата ти чорба, вътре в печката е - каза съпругата му.
- Знаеш си ти как да ме нагостиш, знаеш си... - каза мъжът и я потупа по едното рамо. - Ех, Маро, Маро... когато някой ден си отидем в къщичката при морето- чудно ще ни е! Ще си споделяме с радост старините и всеки ден ще ми готвиш любимите гозби, а аз ще нося дърва от гората, за да палим печката!
- Гледай да не сме станали твърде дърти като се напомним да го направим туй-най-късно на седемдесет-седемдесет и пет.- подметна закачливо бабата.
- Е, естествено, няма цял живот само да работя!

Дядо Никола махна с ръка, сетне се усмихна на всички, дори и на младия момък, когото не познаваше, и тръгна към съседния вход на този, от който бе излязъл Калоянчо.

- И аз ще си ходя скоро у дома - каза Рада, поглеждайки часовника на ръката си. - Сериала ми по трета програма ще почне скоро, а вчера тъкмо свърши на най-интересното.

- Туй сериал много дълъг стана- вече направи над сто серии май? - попита Мара. - Сигурно скоро ще свършва.
- Били сто и петдесет епизодите, четох.
- Че те какво още имат да дават? - почуди се Гана. - Да вземат да го спират вече, че не мога да я гледам онази мръсница Алехандра. Не се спря, ей! Непрестанно иска да раздели Летисия и Хосе Игнасио.
- Ама ти явно не си я гледала вчерашната серия, за която казах. - обади се Рада. - Тя Алехандра дойде и му каза, че чака дете от него. Мръсницата, използва го веднъж като страдаше по Летисия и сега го иска за себе си! Да знаете само колко ѝ се ядосваме аз и внучката ми като е при мен и го гледаме заедно!
- Внучка ти не спи ли по това време? Сънчо е преди осем. - изненада се Гана.
- Не може да заспива толкова рано вече, затуй седи и гледа с мен. Не знам на какво ще я научат тия сериали, но може пък и да е на добро. Накрая винаги любовта побеждава.
- Любовта все пак е най-великата сила в света - непознатият мъж си позволи да изрече тези думи, а с тях привлече жените да погледнат към него.
- Ти имаш ли си жена, младежо? - попита го Рада.
- Да, имам.
- Ех, жалко, толкова си хубаво и добре момче, че щях веднага да те взема за зет. Аз си имам и една дъщеря дете е стара мома, на тридесет и две е вече. Казвам ѝ да се жени, а тя не иска.
- Всяко нещо с времето си - отвърна мъжът с позитивна усмивка, след което си пое дълбоко въздух, изправи се и каза.- Но като заговорих за времето... то си лети и вече ми се налага да тръгвам. Благодаря ви, че ми позволихте да ви правя компания.
- За нищо, младежо, за нищо- приятно ни беше и на нас - отвърна Мара, но ненадейно се сети да подметне. - Ама ти, момко, така и не ни каза името си.

Мъжът се загледа в нея с усмивка. Имаше нещо особено в погледа му, но само той си знаеше какво беше.

- Георги. Казвам се Георги. - отговори.
- Брех, чужденец си, а имаш толкова хубаво, българско име! - отбеляза изненадана Рада.
- Айде, момко, със здраве - каза му с позитивизъм в изражението Мара. - И животът може някой ден пак да ни срещне по време на пътуванията ти.
- Възможно е... В живота всичко е възможно - Георги кимна, сетне погледна още веднъж към децата, които вече бяха зарязали играта си на жмичка и сега се забавляваха с нещо друго.

Загледа се най-вече към едното от тях. Ама се загледа така, както и преди малко, като беше идвал насам- с такъв един различен трепет, сякаш това дете не му беше

непознато и не му беше далечно. Не искаше да откъсва погледа си от него, нито да му обръща гръб, но знаеше, че трябваше- стори го.

Георги тръгна по алеята, от която беше дошъл. Високите, улични фенери осветяваха пътя му, но до време- дойде и момент, в който мъжът мина през място, на което беше тъмно. Спускаше се и лека вечерна мъгла или може би по-скоро беше мръсен смог.

Тук мъжът се спря на едно място и се огледа. Наоколо нямаше никого- повечето хора вече се бяха прибрали по домовете си. Това позволи на Георги да стори нещо, което нямаше как да си позволи пред погледите на другите- той пхна ръка в джоба на панталона си и извади от там един необикновен уред. Приличаше на малко тънко стъкло с размери приблизително седем на петнадесетина сантиметра.

Едвам погледнал го и по него а се появиха разни изображения- изглеждаха като магически или идващи от някой фантастичен филм. Докосна с пръст някой от тях и само секунди по-късно във въздуха над стъкълцето се прожектира малък, холограмен образ на жена от раменете нагоре. Беше руса и много хубава, а в сините ѝ очи имаше проблясъци на такова едно неистово вълнение, каквото нямаше как да се скрие.

- Откри ли го? - попита с нетърпение и изцъклен напред обнадежден поглед тя.
- Да. Той е там, където очаквахме- в България - отвърна тихо Георги, с блага усмивка. - Нарекли са го Калоян, като един от славните им някогашни царе.
- О... Калоян... - жената прошепна това със сълзи, появили се в очите ѝ, а междувремето притисна и двете си ръце към сърцето си. - Красиво име... А той... как е той иначе? Щастлив ли е?
- Да, струва ми се много щастлив. - кимна мъжът. - Има си приятелчета, с които е неразделен. Става въпрос за онези, другите деца, за които бяхме чували. Играят си волно и безгрижно без да предполагат какви големи съдби ги очакват... но ние с теб знаем.

Пое си дълбоко въздух и с блага усмивка изрече:

- Видях ги всичките, любима моя. Видях Яна- онова момиченце, което някой ден, вдъхновено от музикалните идоли на детството си, ще стане голяма певица, изпълняваща различни стилове. Видях и момченцето- Иванчо- което още на следваща година ще заmine при родителите си в Англия, където ще получи добро образование и някой ден ще стане прочут архитект. А Росица пък, след като в България изпита трудност да се реализира на модната сцена, някой ден също ще стигне до Англия- там отново ще се срещне именно с Иванчо и двамата ще се влюбят и оженят. За накрая оставих Виолета, умишлено. Тя- бедното момиче с добро сърце, което ще остане в родината си и някой ден ще се превърне в обичан политик, водещ страната напред.
- Щастлив ще е пътя за всеки един от тях- силните деца на България. За всеки един... освен за онзи, който ще изчезне безследно още щом навърши петнадесет- нашия син. Калоян - прошепвайки словата си с разтреперани

устни, жената приведе унило погледа си надолу, а така накара и Георги да преглътне с тежест.

- И за него ще има светло бъдеще- в това трябва да вярваме, любима моя. Да вярваме, че той би се справил с всичко. И да не губим надежда, че някой ден съдбата ще ни събере с него, след като преди години ни го отне тъй жестоко.
- И така да е... кой знае през какво ще трябва да премине той дотогава... във време и свят, които не са неговите. Дано поне наистина да е толкова щастлив в детството си, както казваш. И да изгради у себе си достатъчно сила за юношеските си години, в които животът му ще се промени.
- Щастлив е- в това съм убеден. Отглеждат го добри хора, доколкото разбрах. А и... - тук Георги за момент сниши тона си и замълча за кратко, след което изрече с трепет.- ... има и още нещо, за което аз и ти не знаехме, когато аз тръгнах насам. Още двама души, които със сигурност също бдят над него. Говоря за бабата и дядото на онова момиченце, Росица. Мара и Никола.

Жената чу тези две имена и разбра всичко. Разтрепера се пак, този път с друго усещане- с усещането за някаква радост, но и изумление.

- О... Мара... Никола... Значи и те са там, в това време, в тази България... и бдят над него...- отново се сподави в сълзи, този път с други чувства.
- Да. Животът е срещнал двамата така, както винаги сме си знаели, че е писано да бъде - Георги отдели една въздишка. - Както и на нас ни е писано някой ден да си се съберем с нашия Калоян.
- Ах, любими... да знаеш колко ми се иска да можеше просто да го хванеш за ръката и да го вземеш със себе си, за да го върнеш при нас...
- Кълна се, че и на мен ми се късаше сърцето задето не го сторих... но нямаше как, знаеш. Аз не съм наистина тук, на това място, в този свят. Но пък ми беше интересно да се потопя в усещането от тази атмосфера- различна е, много различна.
- Така и не ми каза какво всъщност представлява това място и кое е това време, освен че е в България.
- Не е като онези места и епохи, които сме виждали до сега- никак даже.- отвърна Георги и се огледа - Края на двадесети век е. Време на невидан досега преход за страната.
- Как ти се стори ситуацията в България по това време? Добра ли е за деца като нашия син, за децата като цяло? - дамата зададе въпроса си с все същото вълнение, изписано и на лицето й.

Георги не отвърна веднага. Замисли се, пое си въздух, чак след това каза:

- Дали е добро или не... зависи от гледната точка. А и всяка монета си има две страни. Моето лично мнение ще ти споделя като си дойда при теб. Ще му направим обзор заедно, както е било винаги. Много имам да ти разказвам, любима моя, много.

Изрече и продължи да пристъпва напред, загубвайки се из мъгливата тъмнина на тази знакова вечер от лятото на година 1998.